

Dându-I lui Dumnezeu inima - O denaturare a Evangheliei

Verset călăuzitor: Proverbe 23.26

| Proverbe 23.26: Fiul meu, dă-mi inima ta!

S-a spus adesea povestea căpeteniei indiene care voia să fie mântuit, oferindu-i lui Dumnezeu mai întâi pătura sa și apoi pușca sa. Dar i s-a spus că nu putea cumpăra favoarea lui Dumnezeu cu astfel de daruri; dacă dorea să fie mântuit, trebuia să Îi ofere lui Dumnezeu *inima* sa.

Sună bine și corect, dar cunosc oameni care au căzut în îndoială și legalism ca urmare a acestui lucru. Ei au fost treziți și știu că sunt păcătoși; își dau seama cât de important este să fie în regulă cu Dumnezeu și îngenunchează pentru a-și da sincer inima Lui și pentru a-și pune viața în slujba Lui. Cu un sentiment de ușurare, că acum și-au „predat” viața lui Dumnezeu, se ridică din genunchi și sunt hotărâți să trăiască o viață mai sfântă în viitor. Dar curând fac amara experiență că încă păcătuiesc și că inima lor, în loc să bată cu dragoste pentru Dumnezeu, este la fel de rea ca înainte și că vechile gânduri păcătoase pătrund din nou în duhul lor cu o putere copleșitoare.

Poate că se gândesc, că nu s-au dăruit din toată inima lui Dumnezeu, așa că îngenunchează încă o dată și încearcă chiar mai serios decât înainte să „își dea inima lui Dumnezeu” și să-L roage să-i primească. Dar cu ce rezultat? La început se simt ușurați, dar apoi, cu regret, își dau seama din nou că nu reușesc să trăiască o viață sfântă și că inimile lor sunt la fel de rele ca înainte. Așa că ajung repede la concluzia că nu mai are rost să încerce din nou. Astfel, devin indiferenți și insensibili și, în speranța de a-și amorți dezamăgirea, se pot întoarce la ispitele lumii, aruncându-se în vârtejul de plăceri pe care lumea le are de oferit.

Câștigarea favorii lui Dumnezeu

Este o mare greșeală să crezi că trebuie să-ți dăruiești inima lui Dumnezeu pentru a obține favoarea și plăcerea Sa din trei motive:

1. Îți evaluezi greșit propria inimă.
2. Folosești Sfânta Scriptură într-un mod greșit.
3. Ai o idee greșită despre Evanghelie.

Oricine și-a văzut și evaluat inima în lumina Cuvântului adevărului nu va ajunge niciodată la gândul că își poate asigura în acest fel favoarea și plăcerea lui Dumnezeu. Să observăm cuvintele cu care Biblia descrie inima naturală:

- **Ieremia 17.9:** Inima este nespus de înșelătoare și fără nici o speranță de vindecare.
- **Matei 15.19:** Din inimă ies gândurile rele, ucideri, adultere, curvii, furturi, mărturii false, hule.
- **Geneza 6.5:** DOMNUL a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că orice imaginație a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua.
- **Geneza 8.21:** Gândul inimii omului este rău din tinerețea lui.

Aceste trei pasaje biblice sunt clare și lipsite de ambiguitate și nu au nevoie de alte interpretări. Ele învață dincolo de orice îndoială că inima umană este prin natura sa înșelătoare, incorigibil de rea și stricată și sursa tuturor relelor, și nu doar uneori, ci „toată ziua”.

Acesta este felul în care Biblia descrie inima umană. Să comparăm aceasta cu ideea larg răspândită că inima ar trebui dată lui Dumnezeu. Ar trebui să Îi dau Dumnezeului sfânt ceva pe care El Însuși îl descrie ca fiind „înșelător, și fără nici o speranță de vindecare” (Ieremia 17.9)? Oare El, ai cărui ochi sunt „prea curați ca să privească răul” (Habacuc 1.13), Se va uita apoi la mine cu bunăvoință? Trebuie într-adevăr să fii orb să crezi aceasta sau să nu realizezi că nu poți obține plăcerea Lui cu un astfel de dar, ci doar provoci judecata și mânia Lui sfântă.

„Dă-mi inima ta!”

Poate că acum te referi la Proverbe 23.26 și argumentezi: „Dar nu spune Biblia însăși: «Dă-mi inima ta»”? Dar ți-ai dat seama vreodată ce alte cuvinte semnificative conține acest verset? „*Fiul meu*, dă-mi inima ta”, se spune acolo. Aceste două cuvinte – „fiul meu” - arată că persoana căreia i se adresează solicitarea are o relație intimă cu vorbitorul. Există o astfel de relație între tine și Dumnezeu? Ești tu cu adevărat copilul Lui? Și este El cu adevărat Tatăl tău? Nu toți pot răspunde afirmativ la această întrebare. Dumnezeu este Creatorul tuturor oamenilor, dar El este Tatăl doar al celor care Îi aparțin, pentru că sunt răscumpărați. Noul Testament clarifică fără echivoc că toți cei care cred în Domnul Isus Hristos, și *numai ei*, pot spune că sunt copiii lui Dumnezeu:

- **Ioan 1.12:** Dar tuturor celor care L-au primit, le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui.
- **Galateni 3.26:** Toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus.

Dacă ești convins de păcatele tale, crezi în Mântuitorul și păcatele îți sunt iertate, atunci ești cu adevărat un copil al lui Dumnezeu. Solicitarea: „Dă-mi inima ta” se aplică numai ție. Tu nu-ți mai aparții ție, ci lui Dumnezeu și, pentru că dragostea Lui te-a biruit, este cea mai mare bucurie a ta să-I pui la dispoziție tot ceea ce ai - cu alte cuvinte: *Să-I dai Lui inima ta*. El merită asta!

Dar până când nu poți spune că ești salvat de la cea mai rea soartă prin dragostea și puterea Sa și că sângele prețios al lui Hristos te-a spălat de păcatele tale, care sunt „roșii ca purpura” (Isaia 1.18), nu trebuie să îndrăznești să vorbești despre a-ți da inima lui Dumnezeu. Atât timp cât nu faci parte din cercul familiei, nu ai dreptul să pretinzi privilegii familiale. Pasaje biblice precum „Dă-mi inima ta” (Proverbe 23.26) și „Dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu” (Romani 6.13) se referă exclusiv la adevărații credincioși, care au fost mântuiți prin credința în Hristos. Dacă, pe de altă parte, aceste pasaje biblice se aplică altora sau sunt folosite ca pe un ghid cu privire la ceea ce trebuie făcut pentru a fi primit de Dumnezeu, atunci ele sunt folosite într-un mod greșit. Sămânța este semănată pentru o recoltă tristă de dezamăgire și deznădejde.

De regulă, astfel de pasaje biblice sunt aplicate greșit pentru că nu se cunoaște Evanghelia suficient de bine. Oamenii acordă prea puțină atenție pentru a învăța pentru ei înșiși din Cuvântul lui Dumnezeu cum vrea Dumnezeu să-i binecuvânteze pe păcătoși.

Evanghelia dă

În legătură cu vestea bună, trebuie să luăm în considerare două aspecte importante: În primul rând, Dumnezeu se revelează în Evanghelie ca un Dumnezeu care *dă*. El nu S-a arătat întotdeauna oamenilor în acest fel. Pe Muntele Sinai, El a vorbit ca un *Dumnezeu exigent*, care avea dreptul să Se aștepte ca oamenii să-L onoreze, să-L iubească și să-L asculte din toată inima lor; și exact asta a cerut: „Să iubești pe DOMNUL Dumnezeul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta” (Deuteronomul 6.5; Matei 22.37,38).

Cu regret, nu a existat nici măcar un singur om care să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima. Așadar, dacă am putea obține mântuirea doar în acest fel, niciun păcătos nu ar fi mântuit vreodată. Dar ziua de a cere a luat sfârșit și ziua de a da a luat locul ei. Legea spune: Tu trebuie să-L iubești pe Dumnezeu; Evanghelia spune: Dumnezeu te iubește. Legea cerea dragoste și supunere din partea omului și îl blestema pentru că nu le îndeplinea. Evanghelia presupune că omul este incapabil să îndeplinească vreuna din cerințele juste ale lui Dumnezeu și, prin urmare, nu cere nimic, ci aduce doar binecuvântare. Dumnezeu este acum revelat ca *Dăruitorul* mare și bun.

Darul lui Dumnezeu

Cum s-a produs această mare schimbare? Atât timp cât omul a stat pe terenul *Legii* în relația sa cu Dumnezeu, nu putea exista decât blestem pentru el. Dumnezeu este un Conducător drept și, prin urmare, nu poate permite omului să încalce legea Sa fără să fie pedepsit. Dar El nu este doar un Dumnezeu a cărui dreptate este inviolabilă și desăvârșită, El este și un Dumnezeu al dragostei infinite. El știa că niciodată nu putea trata oamenii cu har și milă dacă înțelepciunea *Sa* nu ar fi conceput un plan și dacă inima *Sa* nu ar fi adus o jertfă.

Așa că, în loc să continue *să ceară*, El a dat. Și ce a dat El? Ce putea da mai bun: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu” (Ioan 3.16). În ce scop? Pentru ca Fiul Său să îndeplinească cerințele drepte ale lui Dumnezeu atât de desăvârșit, încât Dumnezeu să nu mai fie nevoit să ceară nimic de la om, ci să poată *da* acum tot ce este în inima Lui, din belșug și gratuit. Jertfa fără pată, „Mielul fără cusur și fără pată” (1 Petru 1.19), a purtat blestemul pe crucea de pe Golgota și astfel I-a câștigat lui Dumnezeu dreptul deplin de a da în loc să ceară.

Dumnezeu ca Cel care dăruiește

„Este mai ferice să dai, decât să primești” (Faptele apostolilor 20.35), spune Domnul Isus. Ca rezultat a lucrării Sale de pe cruce, cu care L-a glorificat pe Dumnezeu, Dumnezeu poate acum să binecuvânteze în loc să ia, iar noi trebuie doar să luăm și să mulțumim.

„Eu îi voi da celui care însetează din izvorul apei vieții” (Apocalipsa 21.6). Acest mesaj minunat răsună acum din cer în această lume întunecată a păcatului și, ca pentru a sublinia acest mesaj și a-i extinde aplicarea, se adaugă invitația: „Cine vrea să ia apa vieții fără plată” (Apocalipsa 22.17). Observă aceste cuvinte de aur: „Eu îi voi da” și: „Să ia”. Nu păcătosul dă și Dumnezeu ia, ci Dumnezeu dă și păcătosul ia.

Nu face gândul acesta inima ta să tresalte de recunoștință față de Dătătorul „oricărui dar bun” (Iacov 1.17)? Nu ți-ar plăcea să-I dai ceva înapoi pentru harul Său? Atunci spune cu cuvintele

lui David: „Cum voi răsplăti DOMNULUI toate binefacerile Lui față de mine? *Voi înălța paharul mântuirii*” (Psalmul 116.12,13). Nu există nimic care să-I facă plăcere mai mare lui Dumnezeu și nimic prin care să-ți poți arăta recunoștința mai bine decât prin simpla primire a ceea ce El dă gratuit, fără plată. „Eu voi da”, „el va lua”, „Eu voi primi”. Cuvinte prețioase!

„Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus!” (2 Corinteni 9.15).

Titlul original: „Giving the Heart to God: A Perversion of the Gospel“
din *The Christian*, Vol. 17, Septembrie 2021.

Sursă: <https://bibletruthpublishers.com>

Cu unele adăugiri din articolul original din *Christian Truth*, Vol. 13.